

«Ἡ ἀνθρώπινη ἄρρωστη ἀγάπη καὶ ἡ ἀληθινὴ ἐν Χριστῷ ἀγάπη»*

«... Πρὸς τὴν Συγκλητικὴν ἐψυχράνθη ἡ ψυχὴ μου τοσοῦτον ὥστε νὰ διατελέσω πρὸς αὐτὴν ἀδιάφορος, ὁ δὲ λόγος, ἡ ψυχικὴ αὐτῆς κατάστασις. Ἐγὼ ἀγαπηταί, ἀγαπῶ ὑμᾶς, οὐχὶ διότι μὲ ἀγαπᾶτε, ἀλλὰ διότι ἀγαπᾶτε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Κύριον, ὡς ἀγάπη κοινὴ, θερμαίνει καὶ πρὸς ὑμᾶς τὴν καρδίαν μου. Ὅταν μία ἐξ ὑμῶν ἀποσπάσῃ τὴν καρδίαν τῆς ἀπὸ τὸν Κύριον καὶ παραδώσῃ αὐτὴν εἰς τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου καὶ εἰς τὰ πάθη τῆς ψυχῆς τῆς, τότε ἡ πρὸς αὐτὴν ἀγάπη μου καταπαύει, διότι ἡ ἀδελφὴ αὕτη ἀφαιρέσασα τὴν καρδίαν τῆς ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ, ἀπέκοψε τὸν μεταξύ ἡμῶν τῆς ἀγάπης σύνδεσμον διότι ὁ κρίκος ὁ συνδέων ἡμᾶς ἦτο ἡ κοινὴ πρὸς τὸν Χριστόν ἀγάπη. Ὡστε ἡ πρὸς αὐτὴν ψυχρότης μου ἦτο ἐπακόλουθον τῆς ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ ἀπομακρύνσεώς τῆς. Ἡ πρὸς ἐμὲ αὐτῆς ἀγάπη, ὡς ἀνθρωπίνη, δὲν θερμαίνει τὴν καρδίαν μου, διότι εἶναι ἀλλοτρία τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀδυνατῶ νὰ ἔχω εἰς τὴν καρδίαν μου δύο ἀγάπες, μίαν θεϊαν καὶ μίαν ἀνθρωπίνην ... Ἡ τοιαύτη ἀγάπη, ὅταν ἐν μόνῳ τῷ ἐνὶ προσώπῳ ἀναπτύσσεται, γεννᾷ ἐν τῷ ἐτέρῳ ἀγαπημένῳ μίσος. Ὅταν ἐν ἀμφοτέροις ἀναπτύσσεται, γεννᾷ τὸν ἔρωτα. Διὰ τοῦτο ἐν τῇ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπῃ εἴτε τῇ πρὸς ὁμοφύλους εἴτε τῇ πρὸς ἑτεροφύλους, μάλιστα πρὸς πρόσωπα δεκτικὰ ἔρωτος, ὀφείλομεν καθ' ἐκάστην νὰ ἐξετάζωμεν μήπως ἡ ἀγάπη ἡμῶν δὲν ἀπορρέῃ ἀπὸ τὸν σύνδεσμον τῆς ἀγάπης, ἥτοι τοῦ Χριστοῦ ἢ δὲν ἐκπηγάξει ἀπὸ τοῦ πληρώματος τῆς ἀγάπης ... Ἐξ αὐτῶν δύνασθε νὰ ἐννοήσητε τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἔγραψα τόσον αὐστηρὰ εἰς τὴν Συγκλητικὴν. Ἡθέλησα νὰ τὴν φέρω εἰς συναίσθησιν, διότι ἠσθάνθην ὅτι ἡ καρδιά τῆς ἐψυχράνθη πρὸς τὸν Κύριον, ὅτι ἤρχισε ν' ἀναπτύσσεται ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἀγάπη τις ἀνθρωπίνη, ἥτις ἠδύνατο ν' ἀποβῆ ἔρως, ἐὰν ἠνεχόμεν αὐτῆς ἢ ἠρεσκόμην εἰς αὐτήν. Ὁ πονηρὸς ἤρχισε νὰ πλανᾷ αὐτὴν εἰς τοὺς ὕπνους τῆς ...».

*Επιστολὴ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου πρὸς Συγκλητικὴ Μοναχὴ· Βλ. Σώτου Χονδρόπουλου, Ὁ Ἅγιος τοῦ αἰῶνα μας, (Ο ΟΣΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΚΕΦΑΛΑΣ ΑΦΗΓΗΜΑΤΙΚΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ), ἐκδ. Καινούργια Γη, Αθήνα 1990, σελ. 209-210.